

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρε—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὁ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτῶ κ' ἐνιακόσια,
νέα δρᾶτις Ρωμῶν με τὴν γλῶσσα.

Ὀγδόη Νοεμβρίου,
μηνὸς τὰ μάλα κρύου.

Μετρῶ πενήντα κ' ὀκτῶ καὶ χίλια,
λαγοὶ πηδοῦνε μὲ πετραχήλια.

Σκέψεις καὶ τόταις συλλογαῖς γιὰ τῆς Τουρκίας τῆς ἐκλογαῖς.

Π.—Τι σκέπτεσαι, δρὲ Φασουλῇ;

Φ.—Τίποτα, βρὲ σακάτη.
Π.—Ἐγὼ θαρρῶ πῶς σκέπτεσαι κ' ἔχεις στὸν νοῦ σου κάτι.

Φ.—Ἀφοῦ τὸ θέλεις σκέπτομαι μεγάλα καὶ σοφά.

Π.—Πές μου λοιπὸν τι σκέπτεσαι...

Φ.—Μ'ἀρέσει σὲ σοφᾶ
νὰ σκέπτομαι τι σκέπτονται τῆς σφαίρας οἱ θνητοὶ
κ' ἂν θὰ γενοῦν ποτὲ κ' ἐδῶ καράβια καὶ στρατοί.

Π.—Τι σκέψεις κάνεις, σκεπτικέ;

Φ.—Μὴ μὲ σκοτίζης, τενεκέ,
καὶ μόνην χάριν σοῦ ζητῶ
ἓνα στηλιάρι δυνατό.

Π.—Μὴ σκέπτεσαι πῶς κατ'αὐτάς
μὲ τοὺς παρόντας βουλευτάς
δὲν ἔχουν ἀπαρτία;

Πῶς στέκουν ἔνοπλοι φρουροὶ
καὶ θαρραλῆτοι σοβαροὶ
μ' ἔμπρὸς στὰ χαρτοπαικτεῖα;

Φ.—Ὅχι, δὲν σκέπτομαι γι' αὐτὰ
καὶ μήτε δίνω δρὸ λεφτά,
μήτε ποσὼς γιὰ τὴν Βουλὴ
φροντίζω, φίλη κεφαλῇ.

Μήτ' ἐρωτῶ παντάπασιν ποῖος Προεδρεῖα θέλει
καὶ τι θὰ κάνουν ἡ Βουλαῖς,
ἐγὼ κατήντησα ποῦ λές
κύριος δὲν μὲ μέλει.

Π.—Μὴ σκέπτεσαι τὸν Βασιλεῖα,

Φ.—ποῦ πῆγε καὶ στὴν Ρώμη;
Μήτε γι' αὐτόν, σαποκοιλιά,
δὲν ἔχ' ὥς τώρα γνώμη.

Π.—Τότε λοιπὸν θὰ σκέπτεσαι, τοῦ Κάιζερ τοῦ κάζο
μ' ἐκείνην τὴν συνέντευξιν...

Φ.—Μὴ μ' ἐρωτᾷς καὶ σκάζω.

Π.—Μὴ σκέπτεσαι τὸν Δ' Αἶρενταλ, ποῦναι μεγάλο τζάκι,
κ' ἂν σκέπτεσαι, κασιδὴ,
περὶ τοῦ Καρολίδη,
ποῦ δ' ἔγ' ἔχει τώρα βουλευτὴς στῆς Σμύρνης τὸ Σαντζάκι;

Τώρα τὸ βρήκες, Περικλῆ.. καθέννας ὄντως χαίρει
ποῦ δ' ἔγ' ἔχει Σμύρνης βουλευτὴς
ἀνὴρ ἀξίας ζηλευτῆς,
κ' ἐγὼ τοῦ νέου βουλευτοῦ πλάνω σφικτὰ τὸ χέρι.

Αὐτὸς ὁ κάλλιστος ἀγὼν
τῶν τῆς Τουρκίας ἐκλογῶν
κ' ἐμένα, στραβοκάνη,
φανατικὸν μὲ κάνει.

Καὶ λέω πότε θάχωμε καινούριαις ἐκλογαῖς
κ' ἐδῶ μὲς στὸ Ρωμαῖκο μὲ φόνους καὶ σφαγ αἶς;
Τόσος καιρὸς ἐπέρασε, κ' ἐν τούτοις νηνεμία,
καὶ μήτε μᾶς ἐτάραξε τῆς κάλπης τρικυμία.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κ' ἀκόμη δὲν ἐλπίζομε
πῶς ἐκλογῶν ἡμέρα
θὰ φέξῃ κ' ἐδῶ πέρα...
οἱ Τούρκοι κάνουν ἐκλογαῖς κ' ἐμεῖς ἐδῶ σπαίζομε.

Οἱ Τούρκοι κάνουν ἐκλογαῖς
καὶ σὺ χαζεύεις σὰν γεγέ.
Τόσος καιρὸς πολῦτιμος διαβαίνει καὶ περᾶ
κ' ἐν τούτοις δίχως ἐκλογαῖς ἐμεῖς, τεμπελοῦν, ἀ.
καθόμαστε κ' ἀπλώνομε στὸν ἥλιο τραχανά.

Βλέπεις δρασμὸν παντοῦ τῆς γῆς,
κ' οἱ Τούρκοι γίνονται ἐκλογαῖς,
κ' ἐν τούτοις, Περικλέτο μου, τῶν ἐκλογῶν ἡ μάνα
μ' ἰλεῖ γιὰ τὰ ἐρόστατα καὶ γιὰ τὰ ἐροστέλινα.

Ἀκοῦς ἐνστάσεις ἐκλογῶν γραπτὰς καὶ διὰ γλώσσης;
ἀκοῦς συλλαλητήρια, λαῶν διαδηλώσεις,
βλέπεις γ' ἀνακατεῦνται διάφορα στοιχεῖα,
βλέπεις νὰ τρέχουνε πολλοὶ καὶ στὰ Πατριαρχεῖα.

Ἀκοῦς ἀπέσω πάταγο, ξεφώνητο κ' ἀντάρα,
καὶ σὺ μὲς στὴν καρδοῦλα σου νοιώθεις κουφὴ λαχτάρα,

καί κατι φλέγει, Περικλή, τὴν φλογερή σου κρασι
καί λές: ἄς ἤμουνα κι' ἐγὼ στὴν ἐκλογὴν τὴν θράσι.

Βλέπεις παντοῦ παροξυσμούς
κι' ἐμπνέοντας φανατισμούς
καί στήν ἐκτὸς Ἑλλάδα.

Καί τότε στρέφεις σιωπῶν
τὸ βλέμμα σου τὸ σκυθρωπὸν
πρὸς τὴν ἐντὸς γελάδα.

Ἀπέξω θρονιτερὰ φωνὴ σ' ἐμᾶς φωνάζει τάδε:
μόνο στής κάλπαις ὁρίσκειται τοῦ κράτους τὸ συμφέρον,
καί δίχως δρᾶσιν ἐκλογῶν, βρὲ Περικλή σκαρτάδε,
δὲν εἶναι σ' τὸ στοιχεῖον τῆς ἡ γῆ τῶν ἐλευθέρων.

Χωρὶς ἐκείνην, δλάκα μου, δὲν εἶναι προκοπή...
τόσος καιρὸς ἐπέρασε κι' ἐν τούτοις — τί ντροπή! —

Ἐλγὰ δὲν ἐφωνάξαμε
καί Κόρδοнос ἀκόμα,
σιμπάρα δὲν ἐτινάξαμε,
μή τ' ἐπесе γιὰ κόμμα
κανένα νέο πτώμα.

Νὰ βλέπωμ' ἐκλογαῖς ἀλλοῦ
κι' ἐδῶ γι' αὐταῖς μὴδὲ φωνή,
καί νυσταγμένη ν' ἄδρανῃ
τῶν ἐκλογῶν ἡ Μιχαλοῦ.

Αἰσθάνομαι αἶσχος, τζόγια μου, καί συνειδότος τύψεις,
ἐκεῖ ζῶν κι' ἀναβρασμός
κι' ἐδῶ μεγάλος μαρασμός,
ἄδρανεια καί σήψις.

Τῶν ἐλευθέρων κύτταξε πῶς ἀπρακτεῖ τὸ γένος,
μήτε κανένας σκέπτεται πρὸ χρόνων πεθαμμένους
τὸ μνημὲν του ν' ἀφήσῃ
καί ν' ἀλλοτρή ν' ἀψηφίσῃ.

Ἀκοῦς ἐμεῖς νὰ χάσκουμε μὲ τῶν ἐκτὸς τὴν φούρια,
καί τὴν Βουλὴν μας τὴν παληὰ
νὰ βλέπουμε χωρὶς μιλιὰ,
ποῦπρεπε νὰ τὴν κλείσωμε νὰ φέρωμε καινούρια;

Ἀπογοήτευσις φρικτὴ μὲ κάνει νὰ στενάξω
κι' ἔχω λαχτάρα μέσα μου: λ' ἰσχύει νὰ φωνάξω
Κορδόναρος, Ἐληάραρος, καυμένε Περικλέτο,
καί νὰ καπνίσω χάρισμα κανένα τσιγαρέτο.

Ὅμως σήμερ' ἄς χαροῦμε... χαῖρε, βρὲ κιόπек κιόπόγλου...
ἔγάλαμε τὸν Γεωργαντζόγλου,
ἔγάλαμε τὸν Καρολίδη,
ἔγάλαμε καί τὸν Κωφίδη.

Ἀπεκρούσαμεν Βουλγάρων πονηρὰν ἐπιδρομήν,
κι' ὁ γιαντρός ὁ Κατσαρᾶς ἐθριάμβευσε σ' τὴν Σύμην,
πλὴν ἐν τούτοις, Περικλέτο, δὲν ἐδέχθη τὴν τιμὴν
ἐπειδὴ καλλιεργεῖ τῶν φρενῶν τὴν ἐπιστήμην.

Ποίας ἀγαλλιάσεως μ' ἐνέπλησε καί πόσης
τῆς κάλπης ὁ χορὸς,
καί σ' τὰ συλλαλητήρια τῆς Σύμνης τῆς θρονιώσεως
παρέστην νοερός.

Ἄς ἀξιῶσωμεν κι' ἐμεῖς τοὺς ἐκλεγέντας ὕμνου
κι' ἄς εἴμεθα πνευματικῶς στὴν ἐκλογὴν τὰ μέρη...

μὰ καί τὸν Κάνδη ἔγάλαμε, ποῦναι τιμὴ τῆς Λήμνου,
κι' ἀπέξω κι' ἀνακατωτὰ τὰ Τουρκικὰ τὰ ξέρε...

Μ' ὅλους τοὺς ἀποκλεισμούς,
μ' ὅλους τοὺς φανατισμούς,
νίκη, Περικλή, μεγάλη,
μὰ θὰ ἔγουν ἀκόμη κι' ἄλλοι,
ποῦχουν δυνατό κεφάλι.

Ἔστριψαν πολλῶν ἢ βίδες,
χάνουν κι' οἱ κομητατζήδες
καί ταυγά καί τὰ πασχάλια.

Καί τοὺς πιάνει τὸ μπουρί
σὰν κυττάζουν θλιδερὰ
τὰ μεγάλα τῶν τὰ χάλια.

Τι τοὺς ὠφελεῖ στρατός,
Περικλέτο, δυνατός,
τί τοὺς ὠφελεῖ κανόνι,
σὰν παθαίνουν ρεζίλι
καί τῶν ἐκλογῶν ἡ νίκη
τοὺς δικούς μας στεφανώνει;

Κι' ὁ Πανίτσας κι' ὁ Σανδάσκου
καί καθέννας Κροῦμος χάσκει,
τοὺς ἀφήσαμεν ἐκθάμβους.

Ἄιντε μπακαλοῦμ' νὰ δώμε
κι' ὅλοι τὴν τῶν τραγουδοῦμε
τοὺς ἐκλογικούς θριάμβους.

Π. — Πάψε λίγο, κοκκαλιάρη,
πρὶν ἀρχίσῃ τὸ στηλιάρι.

Φ. — Ἀφυσέ με νὰ λαλήσω,
καί τὴν γλῶσσα μου νὰ λύσω,
καί τὸν σῶερό μου νὰ δῶλω
μ' ἕνα τρόπαιο μεγάλο.

Κατακόκκινον φεσάκι βάξω σ' ὅλων τὰ κεφάλια,
κι' ὅσο σ' τὴν Τουρκιὰ καί σ' ἄλλους
ἐκλογῶν κυττάξω σάλους,
τόσο ξεροκαταπίνω καί μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια.

Καί σ' τὴν γῆν τῶν ἐλευθέρων
πληθὸς ἔχομεν πατέρων,
ποῦ μαλλόνουν σὰν κοκόροι.

Καί τῆς Πόλεις τὴν Βουλὴν
θὰ τιμήσουν, σεδνταλή,
βουλευταὶ μας φεσοφόροι.

Θάχωμε κι' ἐδῶ πατέρας,
ἀλλὰ θάχωμε κι' ἐκεῖ...
χαῖρε, Περικλέτο τέρας,
σ' τὴν χαρὰ τὴν γενική.

Π. — Πάψε σοῦ λέω, μασκαρά,
ἢ μὰ τοῦ Γάγγη τὰ νερά
καί μὰ τοῦ Βραμαπούτρα
θὰ σπᾶσω τὰ σιχαμερὰ
καί θρώμικὰ σου μοῦτρα.

Φ. — Μὰ τοῦτ' οἱ δύο ποταμοὶ πῶς ἤλθαν σ' τὸ μεγάλο σου

Π. — Ἐξέρω κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῇ, πῶς μούλθαν...

Φ. — Σὲ καλὸ σου

Μία συζήτησις τρελλῆ κι' ἀκαταλόγιστος πολὺ.

Μὰ δὲν μοῦ λὲς παρακαλῶ τί τρέχει τώρα πάλι
καί μὲ τὰ καταλόγιστα μᾶς πῆραν τὸ κεφάλι;
— Λοιπὸν ἀκαταλόγιστος γνωρίζεις τί δηλοῖ,
ξυλένια κεφαλή;
— Ἄν ἀκαταλόγιστος γνωρίζεις τί σημαίνει,
καυκάλα χαλασμένη.

Καταλόγιστος λοιπὸν, ὦ τέκνον τῆς θυέλλης,
τί πῶς εἰς ἐλεύθερος νὰ κάνης, εἰ θέλεις
ἐν κλέψης καί δημόσια κι' ἰδιωτῶν Ταμεῖα
σοῦ καταλογίζεται ποινὴ γι' αὐτὸ καμμία.

Λοιπὸν τὸ πῶ σαφέστερον... ἐκεῖ ποῦ πᾶς σ' τὸ σπῆτι σου
σὲ σταματῶ σ' τὸ δρόμο,
καί σὲ κτυπῶ σ' τὸν ὦμο,
καὶ σὲ καθοῦμενα γρονθοκοπῶ τὴν μύτη σου.
— Ἄν ἀκαταλόγιστος λογίζομαι, γεννάδα,
— ὕπερμέτρου τάσεως πρὸς γρονθοπατινάδα.

— Καί δεύτερον παράδειγμα, βρὲ Περικλή Φακίρη...
ἐκεῖ ποῦ πᾶς σεργιάνι
καὶ μπαλκόνι, σούρχεται κὰν ἀπὸ παραθύρι
σ' τὰ μοῦτρα μὲ λεκάνη.

— Ποῦ διαμαρτυρεῖσαι γιὰ τὸ λουτρὸ σὰν κτήνος
κι' ὁρνεῖς καταπρόφυρος φωνὴν ἐπαναστάσεως,

οὐ μὴν ἀκαταλόγιστος λογίζεται κι' ἐκεῖνος
ὁ λούσας σε λεκανηδὸν ἐξ ὑπερμέτρου τάσεως
πρὸς τὸ κενοῦν ἀφ' ὕψηλῳ τὰ βρώμικα νερά του
κατὰ παντὸς ἀφρόντιδος τῶν δρόμων διαβάτου.

Ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἀμέριμνος ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
ἐρχομαι, Περικλέτο μου, καί σοῦ μαδῶ τὸ μοῦσι.
Ἐσὺ γι' αὐτὸ τὸ μάθημα φωνὴν ὕψονεις κι' ἄλλην,
οὐ μὴν ἀκαταλόγιστος λογίζομαι καί πάλιν
κι' ἀπὸ τοὺς ἀνωτάτους μᾶς κι' ἀπὸ τοὺς κατωτάτους
ἐξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς τὸ μαδᾶν μουσάτους.

Βλέπω τὰ φοβευτήρια τὰ τόσα τοῦ καιροῦ μου
κι' ἐγὼ στὸς ταίχους, Περικλή, πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.
Ἐσὺ γιὰ τὸ κατὰδρεγμὰ δοῖν δοῖς μεγάλην,
οὐ μὴν ἀκαταλόγιστος λογίζομαι καί πάλιν
κι' ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς κι' ἀπὸ τοὺς προστύχους
ἐξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς τὸ ποτίζειν ταίχους.

Ἀφῆνις σ' τὸν δρόμο βλέπεις μὲ
ξένη κυρία κὰν Ρωμῆα
μὲ χάρη καί μὲ νοστιμιά.

Μ' ἐλγῶσε, τῆς τοαμπουνᾶς, μὲ τὸ πολὺ σου νάζι
σὰν γὰς αὐτὴν κούραμπιές,
καί τοῦφ τῆς δίνεις δὲν τσιμπιές,
ποῦ μάννα μου καί σαπιοστὶ σπαρακτικῶς φωνάζει.
Οὐ μὴν ἀκαταλόγιστος καλεῖσαι θηλυδώρας
ἐξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς τὸ ταμπᾶν κυρίας.

Σοῦ δίνω μία μαχαίριά,
σοῦ δίνω μία κουμπουριά,
καὶ σὺ πεσμένος κατὰ γῆς
μόρτο Σαμφῶν φωνάζεις,
συλλήβδην καὶ κοντολογίης
τὰ πέταλα τινάζεις.

Οὐ μὴν ἀκαταλόγιστος περνῶ στήν κοινωνίαν
ἐξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς ἀνθρωποκτονίαν.

Ἀκαταλόγιστος κι'όπόταν δέρνῃς,
ἀκαταλόγιστος κι'όπόταν πέρνῃς
καὶ καλοπίνῃς καὶ καλοτρῶς
σὲ Πρυτανεῖα κοινῇς μητρός.

Ἀκαταλόγιστος κάθε φορά,
ποῦ νέον χρῶμα πέρνεις φατρίας,
ἢ δαιμονίζεσαι μὲ πατερὰ
ἐξ ὑπερμέτρου φιλοπατρίας.

Ἀκαταλόγιστος περνᾷς σὰν τρῶς τὰ κοιτοπούλια
κάθε ραγιᾷ φοφοδεοῦς καὶ καθενὸς πληθείου,
καὶ σὰν γκαρίτζης ἀφελῶς σὲ γαϊδουριῶ καπούλια
πῶς ὅλους ὁμοθυμαδὸν μᾶς ἔχεις διὰ βίου.

Ἀκαταλόγιστοι κι'αὐτοί, ποῦ ξένα δίκῃα τρῶνε,
ἀκαταλόγιστος καθεὶς ἢ νῆσις ἢ χορτάτος,
ἀκαταλόγιστος κι'ἐγὼ καὶ σὺ, βρὲ φαμφαρόνε...
μήπως ἀκαταλόγιστον δὲν εἶναι καὶ τὸ κράτος;

Ἀπ'ὅσους εἰς τὴν πλάστιγγα, βρὲ Περικλῆ, βαρύνουν
ποῖος κατελόγισε ποτὲ σὸ κράτος τιμωρίαν;
ἀκαταλόγιστον κι'αὐτὸ τὸ δυστυχὲς τὸ κρίνουν
μὲ μίαν τάσιν ἔκφυλον πρὸς ἀδιαφορίαν.

Ἀκαταλόγιστον κι'αὐτὸ, ποῦ δρᾷ μὲ νόμων πλοῦτο...
γιὰ πές μου σὲ παρακαλῶ τί κράτος εἶναι τοῦτο;
μ'ἐρώτησ' ἕνας κουτεντές...

Π.— Καὶ σὺ τί τοῦπες, χάχα;
Φ.— Ἐγὼ δὲν τοῦπα τίποτα, τοῦ γέλασα μονάχα.

Ἀκαταλόγιστος καθεὶς, ὥχρος ἢ ροδοπάρειος,
καὶ μὲς στήν γῆν τὴν εὐτυχὴ τῶν χλούνων καὶ τῶν χρηστών
λογίζεται πραγματικῶς εὐδαίμων καὶ μακάριος
ὁ ζῶν ἀκαταλόγιστος μετ' ἀκαταλογίστων.

Ἀκαταλόγιστον πολὺ, ποῦ θέλεις νὰ γελάσῃς...
μήπως ἀκαταλόγιστος δὲν εἶναι κι'ὅλ' ἡ πλάσις;
Ὅσο κι' ἂν εἶσαι τῆς ζωῆς τεχνίτης ἐπιδέξιος,
εἶτε τῆς Κίνας Τσάου—Τὴν ἢ Μέγας Δοῦξ' Ἀλέξιος,
ἀφίνεις τὴν μετὰ θνητῶν ἀνθρώπων κοινωνίαν
ἐξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς ἄλλην αἰωνίαν

Εἶναι βεβαίως φυσικὸν νὰ τὰ κορδώνουν ἄλλοι,
ποῦ ζοῦν ἀναστενάζοντες στῶν στεναγμῶν τὴν κτίσιν,

μὰ νὰ πεθαίνουνε κι'οἱ Τὴν κι'οἱ Δοῦκες οἱ μεγάλοι,
τὴν τὴν ἀκαταλόγιστον καὶ πράγμα παρὰ φύσιν.

Π.— Ἀπέθανε κι'ὁ μέγας Πάν,
ἀκαταλόγιστον τὸ πᾶν,
κι' ἄλλο δὲν μένει λογικὸν στὸν κόσμον, διακονιάρη,
παρὰ νὰ τρῶς ἐκ μέρους μου παράλογον στηλιάρι.

Ὁ Ράλλης μὲ φρεσκάδα ἐπάνω σὲ δορκάδα.

Στὸν Ράλλη τὸν δημοφιλῆ,
στὸν Ράλλη τὸν πολύπειρο,
τρέχουν νὰ μάθουνε πολλοὶ
πῶς πέρασε στήν Ἡπειρο
μὲ τοὺς Καϊμακάμηδες, μὲ τοὺς Μουτσαρίφηδες,
καὶ μ' ὅλους τοὺς ἐρίφηδες.

Τῶν Ἀλβανῶν τὸν Γιαγιαῖ
καὶ τὸν τρανὸ Φενζουλαῖ
τὸν εἶχε δορυφόρο.

Κι' ἕνα ζαρκάδι ζηλευτό,
ποῦ λὲς πῶς εἶναι φτερωτό,
παρέλαβε γιὰ δῶρο.

Εἶδε τῆς εὐάνδρου χώρας περιλάμπρους οὐρανοὺς
καὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων ἄκουσε τοὺς κεραυνούς.
Τοῦτο τὸ τρανὸ ταξεῖδι τὸν ἐδίδαξε πολλὰ...
περιήγησις μεγάλῃ
σὰν κι' αὐτὴ τοῦ χρυσομάλλῃ
δίνει γνῶσι καὶ μοῖα.

Ὅλ' οἱ φίλοι τραγουδοῦν,
στρώνονται φοινίκων κλάδοι,
κι' ὅλοι τρέχουνε νὰ δοῦν
τὸ ζαρκάδι, τὸ ζαρκάδι.

Μὲς στοῦ πρᾶου ζαρκαδίου τοῦ καθρεφτίζεται τὰ μάτια
καὶ ξεχάνει τὰ γενιάτια.
Κι' ὅταν κἀνῇ πῶς θυμόνει,
τὸ ζαρκάδι σιγανὰ
θα τοῦ λέγῃ: μὴ λησμονεῖ
τῆς Ἡπείρου τὰ βουνά.

Ἐλησμονήσῃ τὴν σάχλα, ποῦ ναρκώνει τὴν Ἀθήνα,
πέρασε δρυμοὺς καὶ κάμπους, Ἀργυρόκαστρα, Δελφίνα,
κι' ἦτανε τὸ πέρασμά του μὴ φωτεινὴ βολή...
τώρα σκεπτικῶς γυρᾷ,
καὶ καθεὶς παραμερίζει
νὰ περάσῃ μὲ ζαρκάδι τὸ ζαρκάδι τῆς Βουλῆς.